

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXVIII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM * 2020. DECEMBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – a tékozló fiú * Szőnyi Benjámint: 321. dicséretből részlet * Kondói krónika, hírek * Kondói Hírnök – Régi kondói falurészlet Malonyay Dezső könyvéből * Radostyán és Kondó bemutatkozik a Képes Kálvin Kalendáriumban * Magyar szemmel:

A 120 éve született Fekete Istvánról emlékezünk, Az ima * Radostyáni krónika, hírek

ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYT KÍVÁNUNK!

A református iskola harmadikosaival karácsony előtti hittanórán papírangyalkákat készítettünk.

Levél az Olvasóhoz

Furcsa karácsonya fura világnak az ideje. Nem láttuk december 21-én az újkori bethlehemi csillagot, Naprendszerünk két óriásának, a Jupiternek és a Szaturnusznak a konstellációját, mert átláthatatlan felhőréteg, mint szürke hályog telepedett a világra, elmarad a kántálás, ami eddigi karácsonyaink része volt, nem érkezik legátus, ünnepi diák a theológiáról, hogy hirdesse az ígét, külön-külön kishelyhekből vesszük az úrvacsorai bort, nem lesz karácsony másnapján istentisztelet, és nincs egyáltalán karácsonyi hangulata a világnak, mint gyermekkorunk megszépített fehér karácsonyainak volt. Fura világ furcsa érzései kerítenek hatalmukba. Minden nap meghalnak emberek nyavalyában, korlátozó intézkedések vannak érvényben, lefelé horgasztjuk tekintetünket, és búskomoran rójuk mindennapjaink útjait.

Pedig mi nem a félelem lelkét kaptuk, hogy rettegjünk, hanem a hit erejét, hogy boldogan örvendezzünk, hogy a világ sója, kovásza, íze és fűszere legyen. Azt kellene látnunk, tudnunk, hogy a bethlehemi csillag akkor is ragyog, ha nem vesszük éppen észre, a felhők felett mindig süt a nap, szokták mondani. Nemcsak meghalnak idős és krónikus betegségben szenvedő embertársaink, hanem, és hála ezért a Mindenhatónak, születnek újak, van folytatás, van reménységünk a jövő felől. Azt kellene hallanunk a médiumokban, hogy hányan születtek például ma Magyarországon, hányan gyógyultak meg betegségükből. S fel kellene végre emelni tekintetünket Arra a gondviselő Istenre, akinek kezében van egész életünk és halálunk órája is. Nem lenne szabad aggodalmaskodni, kétségeskedni, mert az beteggé tesz, először lelkileg, utána testileg is. Meg kellene hallani végre az angyali seregek biztatását, bátorítását: Ne féljete, mert hirdetek nektek nagy örömet, mert született néktek ma a megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Meg kellene végre hallanunk a megszületett szavát, aki azt mondta volt egykoron: Ne aggodalmaskodjatok se étel, se ital, se ruházat felől, mert mennyei Atyátok számon tartja még fejete hajszálait is.

Fura világ furcsa karácsonyán kívánok azért Mindnyájatoknak Istentől megáldott, boldog, békés, kegyelemteljes karácsonyt szívbeli örvendezéssel, mert megszületett a várva-várt, a Szabadító Úr Jézus Krisztus, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen!

Radostyán-Kondó, 2020. adventjén

Lelkipásztorotok

„És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és meg-esék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. Az atyja pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhóvván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vígadjunk.”

Luk. 15:20., 22-23.

Olvasandó még: Luk. 15:11-32.

Kedves Testvéreim! Mi nem a világvégét várjuk, ami egyszer úgy is eljön, hanem Jézus eljövételére készülünk. A különbség: nem félelemtől dermedt tétlenség, hanem szeretetben cselekvő és örvendező élet.

Az adventi várakozás beteljesülése a karácsonyi szent csoda. Az örök Isten kijelenti önmagát a Fiúban, az Ige testté lett. Az adventi várakozás, a még be nem teljesült remény karácsonykor teljes lesz. És most itt vagyunk 2020. karácsonyának küszöbén. S ha nem is olyan a világ, mint volt régen, ha nincs is annyira karácsonyi hangulat benne, mégis karnyújtásnyira tőlünk az ünnep.

Mindenki készül is rá valahogy – legalábbis a maga módján. Megveszik a kellékeket, elkészítik a külsőségeket, hogy a látszat meglegyen. Az igazi ünnep azonban igazi örvendezést jelent. Karácsony öröme betölti az ember szívét-lelkét, olyan túlaradó öröm, amely a másik emberre is rávetíti reménységet sugárzó fényét. Ezt a karácsonyi örömet próbálom kifejtetni a jól ismert történeten keresztül most más szempont szerint magyarázva, mint eddig már többször is.

A történetet ismerjük. Talán magunkra is vehetjük a kisebb vagy az idősebb fiú szerepét. Mi is olyan sok mindent kaptunk Istentől, és talán mi sem a legbölcsebben sáfarkodtunk, gazdálkodtunk javainkkal. Volt, amit elástunk, mint gonosz szolgák, volt, mit elveszítettünk életünk során, s talán most üres tarisznyával, keserű érzésekkel, csalódottan várjuk mégis a csodát karácsony küszöbén. Várjuk, mint a kisebbik fiú azt, hogy bárha csak egy munkása lehetne még az apja gazdaságának, egy cseléd, egy béres az apa közelében, ott, ahol valaha mindene megvolt a jó gazda fiaként.

Mi is így várjuk a csodát. Bárcsak valami elveszített kincsünkre újból rábukkanhatnánk még, milyen öröm lenne az. Találkozhatnánk egy régen látott ismerőssel, rokonnal, bocsánatot kérhetnénk valakitől, akit megbántottunk, jóvátehetnénk valamit elrontott dolgainkból.

A hazatérő fiú megfogalmazza súlyos vallomását: Vétkeztem az ég ellen, és vétkeztem te ellened, apám. Úgy érzi, büntetést, feddést fog kapni, ha egyáltalán szóba áll még valaki ott az apai háznál vele. Lehet, hogy el is zavarják, mert már nem kell ott senkinek. Feleslegessé tette magát hűtlenségével. S mégis közeledik és közeledik az atyai hajlékhoz, lázas, forró nappalokon és csillagfényes éjszakákon át, mint mi is közeledünk a karácsonyi csodához, a titokhoz, a bethlehemi kisdedhez. És nem úgy történnek a dolgok, ahogy várná, hanem ahogy titkos vágyaiban mégis remélte, mikor elindult és vállalta az út kockázatait és veszedelmeit.

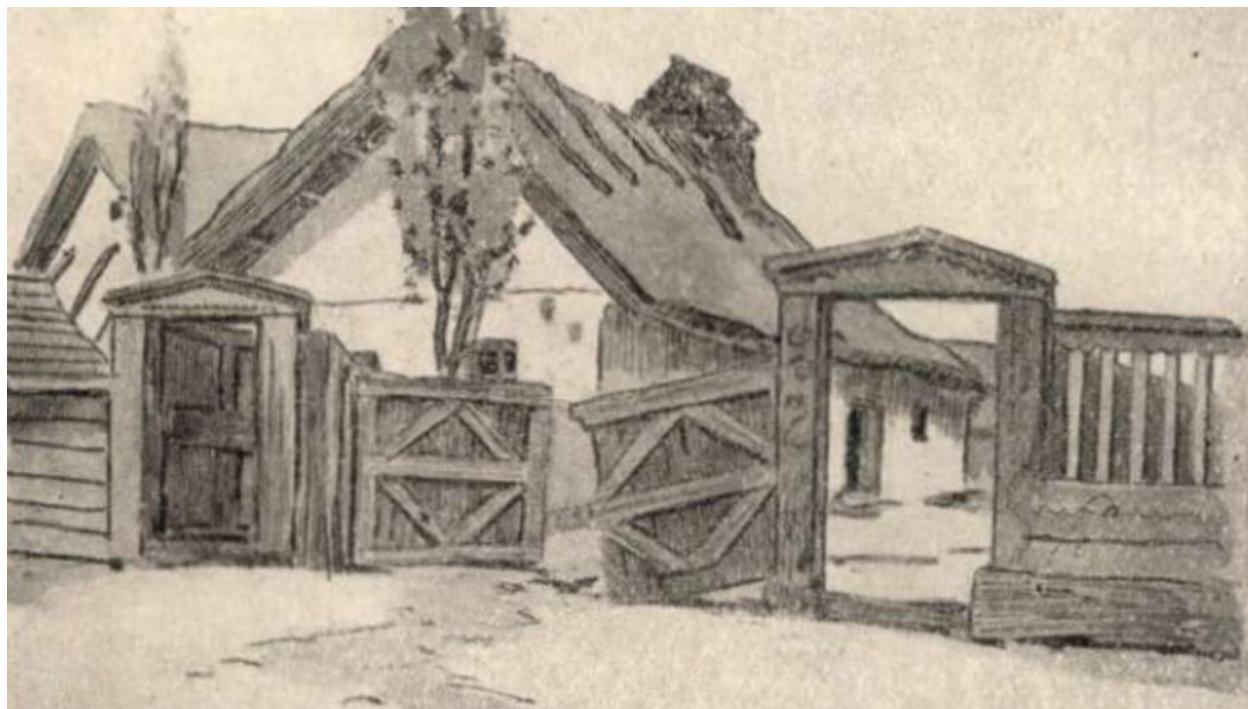
Az apa messziről észre veszi. Talán minden nap figyelte is az országot, nem jön-e még az ő fiacskája? S mikor meglátja, odaszalad, az apa a fiúhoz. Már ez sem természetes, mert egy idős ember nem fut a fiatal elé. Ő mégis ezt teszi. Majd felemeli az út porából és magához öleli. Nem törődik a piszokkal, mocsokkal. Majd megfürdeti, tiszta ruhába öltözteti, felékesíti. Ilyen az apai szeretet, mely a mennyei Atya jóságos szeretetét jeleníti meg a történetben.

Majd az ünnepi alkalomra tartogatott hizott tulkot is levágatja az apa és vigadnak. Mert meghalt és feltámadott, aki elveszett, de megtaláltatott. Öröm órája van. Az idősebb fiúnál itt telik be a pohár. Eddig talán eltúrte volna, hogy a testvére hazajött, apjuk szeretettel fogadja, de ez az öröm – ez túlzás. Ez a feltétel nélküli megbecsülése az öccsének – ez az ő lebecsülése. Ez az ünnepi fogadtatás, annak, aki paráznákkal pazarolta el a fáradságos munkával megszerzett atyai vagyont rá eső örökségét, ez megmagyarázhatatlan, érthetetlen és elfogadhatatlan az idősebb fiúnak, aki hűséggel húzza a mindennapok igáját az apai gazdaságban, és akinek sohasem volt része ilyen ünnepeltetésben.

Az atya azonban nem törődik a bátyt ilyen érzékenységgel. Kimegy ugyan és kérleli őt, elmondja neki, hogy mindene az övé, és ez az öröm ideje, vigadnod és örülnöd kellene hát neked is.

Ilyen az Atyával való találkozás szent öröme. Ilyen a karácsony túlaradó öröme, amikor az ég a földhöz oly közel. Találkozás Istennel, a jóságos Atyával a karácsonykor megszületett Krisztusban. Unio mystica cum Christo – a Krisztussal való misztikus egyesülés csodájában. A megtisztulás, a bűnökből való megszabadulás, s tiszta, hófehér ruhába öltözés, hogy a fény fiaiként, leányaiként, a világ világosságaiként hirdesse életünk a homály és sötétség, a megtévesztettség és félrevezettség, a félelem és aggodás világában a karácsonyi örömhírt: Ne féljete, mert nagy örömet hirdetek tinéktek! Mert született az Úr Krisztus, az Emberfia, aki azért jött, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen Ámen.

V. Zs.

Régi radostyáni ház Malonyay Dezső „A magyar nép művészete” című könyvéből

321. dicséret

Szőnyi Benjámín (1717-1794) után

Kereslek, Uram, engem te is keress;
 Szeretlek, tudod, ó hát te is szeress!
 Tedd egy szívvé szívemet szíveddel,
 Ejts rabul engem hívó szemeddel.
 Vonj, hogy Atyádhoz általad mehessek,
 Éljen bennem, benned hogy én is élhessek!
 Óh, Uram, tőled hová mehetnék?
 Elveszném, tiéd ha nem lehetnék.

KONDÓI KRÓNKA, HÍREK

Szeretettel hívjuk és várjuk testvéreinket az istentiszteletre vasárnaponként, karácsony szentestjén, karácsony I. napján, óesztendő napján és újév napján délután fél 3 órai kezdettel a templomba. Karácsony II. napján nem lesz istentisztelet. Karácsony I. napján úrvacsoraosztás lesz.

A jóságos Isten megtartó kegyelmébe ajánlva magunkat kívánunk áldott, boldog, békés ünneplést, és reménységeinket beteljesítő új esztendőt!

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelképásztor

HUNGARIA-3775 KONDÓ

Szabadság utca 77. szám

Villámposta:

kondoref@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570

+36/30/639-2903

Honlapcímünk:

www.kondo.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.

XXVIII. évfolyam 3. szám

2020. december

**ZÖRGETŐKNEK MEGNYITTATIK KEGYELEM-
NEK AJTAJA; MEGÍGÉRTE AZ ÚR JÉZUS, HOGY
KÉRÉSÜNK MEGADJA. JÖVEL, JÉZUS, ÉS NE KÉS-
SÉL, MÁR MELLŐLÜNK EL NE TÉRJÉL: IDVEZÍTS,
Ó KRISZTUSUNK, MI KEGYELMES JÉZUSUNK!**

Ács Ferencz (1680-1747.): 227. dicséret 8. vers

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXVIII. ÉVFOLYAM 3 SZÁM * 2020. DECEMBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Radostyán és Kondó bemutatkozik a Képes Kálvin Kalendáriumban * Magyar szemmel: A 120 éve született Fekete Istvánról emlékezünk, Az ima * Radostyáni krónika, hírek * Radostyáni Sion: Református iskolások hittanórán * Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – a tékozló fiú * Radostyáni falurészlet Malonyay Dezső könyvéből * Szőnyi Benjámint: 321. dicséretből részlet *
*Kondói krónika, hírek *

ISTENTŐL MEGÁLDOTT KEGYELEMTELJES KARÁCSONYT KÍVÁNUNK KEDVES TESTVÉREINKNEK!

Kondói régi házak Malonyay Dezső
„A magyar nép művészete” című könyvéből

**AZ ÚRNAK IRGALMÁT ÖRÖKKÉ ÉNEKLEM, ÉS
HŰSÉGES VOLTÁT MINDENKOR HIRDETEM.**

LXXXIX. zsoltár 1. verséből Szenci Molnár Albert (1574-1634) fordításában

Az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy a Magyarországi Református Egyház 2021. évre megjelentetett kalendáriumában, a Képes Kálvin Kalendáriumban bemutatkozhatunk írásban és gyülekezeteink eseményeinek fényképeivel 7 oldal terjedelemben. Köszönet érte a szerkesztőknek.

RADOSTYÁN, a kelták örököse

Radostyán a Borsod-Gömöri Egyházmegye közepén, Miskolctól 20 km-re északra, a Bükk-hegység keleti részén, a festői szépségű Pitypalatty-völgyben fekszik. Ma 600 fős lakosságának többsége református vallású. Pontosabban 2000-ben 658 főből 465 vallotta magát reformátusnak. Sajnos az adatok és a valóság azt mutatja, hogy 20 év elteltével is jelentős mértékben fogyatkozott a falu lélekszáma. Amikor bemutatjuk egyházi életünket, jelenünket, érdemes visszatekinteni a múltra, amely sokszor tudattalanul is bennünk él, mint csörgedez ereinkben az ősök vére. Ha az írott emlékek kora elé nézünk, arról a temetőből többszöri ásatás alkalmával előkerült 2300 éves kelta leletek beszélnek. A falu nevét leírva 800 évvel ezelőtt, 1219-ben találjuk először a Várad Regestrumban. Ekkor borsodi várnépek lakták. A török 1554-56-ban elpusztította a falut, egy időre néptelen lett. Az 1563-ban elhunyt diósgyőri zálogbirtokos úrnő, a protestánsokat birtokain haláláig meg nem tűrő Fánchy Borbála halála után lakói az evangélium szerint reformált hitet követték. A középkori katolikus egyházi élet folyamatosságát bizonyítja, hogy tovább használták a falu közepén emelkedő 50 m magas hegyre, a radostyániak „Sion hegyére” épült középkori kőtemplomot. Első ismert prédikátora 1577-ben Alattyáni Mihály. Földesurai a református enyingi Török, a guti Ország, a bedegi Nyári és a homonnai Drugeth családok voltak. Iskolája a XVI. század végétől folyamatosan működött a felekezeti elemi népiskolák XX. századi államosításáig, majd mint állami iskola 1950-től a XXI. század első évtizedének iskolabezárásáig. Így előbb a református közösség fosztatott meg az egyik legfontosabbtól, ifjúságának mindennapos intézményes keretek közötti, evangéliumi szellemben történő nevelésének, oktatásának a lehetőségétől, majd a faluközösség intézményeinek egyik utolsó bástyájától, hogy az ifjúság megfogyatkozott maradéka is szétszórasson a környék iskoláiba. Radostyán 1598-tól anyaegyházközség. 1784-ben a szélesebb keleti hajóval bővítették a szűkössé vált középkori templomot. Ekkor készült kazettás famennyezet, melynek középső, úgynevezett királykazettáján olvasható a templomépítő ősök végrendelete: „Higyjetek Istenben!” A templom délnyugati sarkánál áll az 1762-ben épített hatszögletes, 16 m magas fa harangtorony, mely páratlan a széles magyar Hazában, és a Pitypalatty-völgy legidősebb templomával együtt műemlék. Isten segítségével teljes felújítása a templomtető zsindelezésével együtt 2011-ben megtörtént. Lelkipásztorai közül még említsük meg az 1917-től majd 40 évig itt szolgált, áldott emlékezetű Svingor Jenőt, aki a belmisszió jeles hazai képviselője volt. Az elmúlt évszázadok Isten ügyéért hozott áldozatai, az ősök fáradtságának minden verejtékcseppje arra kötelez bennünket, hogy hűen

őrizzük azt, ami ránk bízott. Az évszázados templomokat, a köveket, melyek olykor helyettünk beszélnek, ha mi némák maradunk. De leginkább a hitnek lángját őrizzük és adjuk tovább, nehogy elveszünk, mint hitetlen nép. Tudjuk, múltunk, egyházunk jelene, gyülekezetünk és nemzetünk megmaradása, teljes életünk Isten kezében van. Ennek tudatában éljük meg a mindennapokban keresztyén hitünket. 1993. szeptember 15-i hatállyal kerültem Filep Zoltán lelkipásztor elődöm után az egyházközségbe. Azóta itt 145 főt kereszteltem, konfirmáltam 150 főt, eskettem 24 párt, és a feltámadás igéit 224 ravatalnál hirdettem. Istennek legyen hála érte! Az elmúlt évtizedekben voltak zenés istentiszteletek, adventi kórus hangversenyek, templomi orgona- vagy harangzenekar-koncertek, és gyülekezeti kirándulásokon Esztergomtól Sárospatakig sok helyen jártunk. Szeretetvendégségek, melyeket többnyire a falu művelődési házában tartottunk. Ma is jeles alkalmak az egyházlátogatások, vagy vendégigehirdetők szolgálatai, az úgynevezett „szószékcsere” alkalmak, amikor a lelkésziskör tagjai egymás gyülekezeteiben szolgálnak. Egy időben ifjúsági csoport is működött, vagy évekig a Pitypalatty-völgyi Soli Deo Gloria Énekkar dicsérte énekszóval az Urat. Az idén újítottuk fel pályázaton nyert összegből a gyülekezeti házat. 1993-tól jelenik meg évente általában többször is a RADOSTYÁNI SION újságunk, ebben falutörténetről kezdve a gyülekezet életéig, fontos tudnivalóig olvashatnak a hívek. Így éljük Istenünk megtartó kegyelmében bízva mindennapjainkat.

KONDÓ, a „templomépítő” egyház

Az előbbinek testvérgyülekezete. Nemcsak a földrajzi közelség okán, vagy a lakosság számát, a gyülekezet méretét illetően, hanem mert 1641-től 1793-ig Radostyán filiája volt, s ma, mint anyaegyházközség újból közösen tartja szomszédjával lelkészét. Neve 1240 óta ismert, ekkor várjobbágyok földje volt. Kondó a „templomépítő” egyház. Szent Mihály tiszteletére épült kőtemploma 1332-ben már állt. Ez a török pusztításai miatt rommá lett, 1554-56-ban a falu el is néptelenedett. A visszatelepültek református vallásúak voltak. 1713-ban építettek új templomot különálló fatoronnyal. Ezt 1808-ban lebontották, s helyére újabbat építettek 1810-re. Száz év elmúltával ennek helyére is új épült, de ez a már kész épület tornyának bádогоzása közben egy otffejejtett cinezőlámpa lángjától kigyulladt és teljesen leégett. Azon nyomban hozzáfogtak az újjáépítéshez, ami hamarosan el is készült, mint a Pitypalatty-völgy legfiatalabb temploma, eklektikus, részben neobarokk stílusban. A hajó két végén félkörívesen zárul, déli oldalának a közepén álló 25 m magas tornyában 2 harang van. 500 sípos, két manuális orgonáját az ökumenizmus szép példájaként a szikszói római katolikusoktól kapta 2014-ben. Első ismert prédikátora 1582-ben Gyalui Gergely volt. 1962-től 2008-ig, haláláig lelkipásztora volt az áldott emlékezetű Várady József, a magyar református templomos-könyvek szerzője és kiadója, akit a prédikátorságban fia, Várady Zsolt József követ. 12 évi itteni szolgálatom idején kereszteltem 43 főt, konfirmáltam 36 főt, eskettem 11 párt

és a feltámadás igéjét hirdetem 80 alkalommal. Soli Deo gloria! Egyházközségünk templomos gyülekezete hűségesen, igére vágyakozó szívvel és lélekkel éli keresztény életét. Van dalárda, melyet nyugdíjas pedagógus presbitertestvérünk vezet. Egyházi és állami ünnepeink alkalmával szívből jövő szeretettel és mindig új műsorszámokkal örvendeztetik meg a közösséget. Van lelkes ifjúságunk, akik havonta egy-egy istentiszteleten zenés, verses műsorral gazdagítják a jelenlévők lelkét. Kivándulásokon a radostyániakkal közösen veszünk részt. Az egyházközség újsága a KONDÓI HÍRNÖK, mely egyszerre jelenik meg testvérújságával, a Radostyáni Sionnal. Így él itt Istennek népe, Magyarországnak, amely 1025 évig régi formájában, majd az idén éppen 100 éve már a maiban hordozta és hordozza kebelén ezt az 1 km²-nél kisebb darabkáját, melyet Kondónak nevezünk.

Várady Zsolt lelkész

MAGYAR SZEMMEL

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömeimet, bánatomat, kérésemet vitték az Örök-kévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiaság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szegény, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a

templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraitélttség posványából. Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb. Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltélte egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Fekete István (Gölle, 1900. január 25. – Budapest, 1970. június 23.) író, számos regény, ifjúsági könyv és állattörténet írója. Barátjával, Csathó Kálmánnal együtt az „erdész-vadász irodalom” legismertebb művelője. Jókai mellett minden idők legolvasottabb magyar írója. 2002. decemberéig legalább 8 700 000 példányban adták ki műveit magyar nyelven. Külföldön tíz nyelven, 12 országban, 45 kiadásban jelentek meg könyvei.

Áprily Lajos (Brassó, 1887- Budapest, 1967): **Menedék**

S mikor völgyünkre tört az áradat
s már hegy se volt, mely mentő csúcscsal intsen,
egyetlenegy kőszikla megmaradt,
egyetlen tornyos sziklaszál: az Isten.

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Szeretettel hívjuk és várjuk testvéreinket az istentiszteletre vasárnaponként, karácsony I. napján valamint újesztendő napján 10 órai kezdettel, karácsony szentestjén és óesztendő napján 4 órai kezdettel a templomba. Karácsony II. napján nem lesz istentisztelet. Ünnepe I. napján úrvacsoraosztás lesz.

December 29-én 9 órától tartja a Borsod-Gömöri Református Egyházmegy alakuló közgyűlését a böcsi templomban.

A jóságos Isten megtartó kegyelmébe ajánlva magunkat kívánunk áldott, boldog, békés ünneplést, és reménységeinket beteljesítő új esztendőt!

**VÉGHELETLEN IRGALMÚ SZENTSÉGES ISTEN,
AZ KI ENGEM SEGÍTESZ MINDEN ÜGYEMBEN,
TE VAGY ÉNNÉKEM GYŐZHELETLEN FEGYVEREM,
PAIZSOM, KÚFALOM, MINDEN REMÉNSÉGEM.**

(Zrínyi imádságából a Szigeti veszedelem II. énekéből)

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja

Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelképásztor
HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám

Villámposta: rados-
tyan@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:
www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.
XXVIII. évfolyam 3. szám
(68. szám) 2020. december